

са произнася въ новиятъ бѣлгарски езикъ *пѣлкѣ* или *пѣлкѣ* (пѣлкъ), въ полскиятъ *пулкѣ*, въ лужицкиятъ *повкѣ*, въ русскиятъ *полкѣ*; старобѣлгарската *сърна* — въ бѣлгарскиятъ *сърна* или *сърна* (сърна), въ чехскиятъ *сърна*, въ сѣрбскиятъ и въ русскиятъ *серна*, въ полскиятъ *сарна* и въ лужицкиятъ *сорна*. Въ старобѣлгарскиятъ езикъ буквите *ж* и *ь* сѣ са писале и произносиле послѣ сѣгласните букви *р* и *л*, а не преди тѣхъ. Това свойство на бѣлгарскиятъ езикъ са е увардило и до днесъ по нѣкои мѣста въ Тракия и въ западна Бѣлгария. Така напримѣръ, въ нѣкои мѣста произнасятъ *блѣгаринѣ* (*блѣгаринѣ*) нам. *бѣлгаринѣ*, *длѣгѣ* (*длѣгѣ*) нам. *дѣлѣгѣ*, *трѣнѣ* (*трѣнѣ*) нам. *тѣрнѣ*, и пр. Тука сме длѣжни да кажеме, че въ сѣвременниятъ бѣлгарски езикъ не сѣществува отдѣлно произношение за буквите *ж*, *ь* и *ж*, които са срѣщатъ въ срѣдата на думите въ старобѣлгарскиятъ езикъ. Ако нѣкои филологи и да ни увѣрватъ, че буквата *ж* послѣ *р* и *л* са произнася по-мекко, — слѣдователно послѣ тѣхъ трѣба да са пише не *ж*, а *з* и *ь*, — то ние не можеме да са сѣгласиме съ тѣхното мнѣние, защото не буквата *ж* са произнася по-мекко, а самите сѣгласни. Ако нѣкоя буква е изгубила вече своето пѣрвоначално значение, то тя трѣба да са изключи изъ азбуката.

4) Юсовете (*ж*, *ѣж*, *ѣ* и *ѣѣ*), по думите на А. Востокова, сѣ са произносили: *ж* — като *он* или *ом* (буквите *н* и *м* сѣ са произносили съ носѣтъ), *ѣж* — като *ѣон* или *ѣом*, *ѣ* — като *ен* или *ем*, а *ѣѣ* — като *ейн* или *ейм*, т. е. тие сѣ са произносили като *о* или *е* сѣединени